

muligt skal søge at sikre, at mindretalssproget kan bruges i forholdet til de administrative myndigheder. Endelig fastslås i *stk. 3*, at personer, der tilhører nationale mindretal, i tilfælde af anholdelse m.v. har ret til at blive underrettet om grundene hertil på et sprog, som vedkommende forstår. Sidstnævnte bestemmelse giver dog ikke en videregående beskyttelse end de garantier, der indeholdes i artikel 5 og 6 i Den europæiske Menneskerettighedskonvention.

For så vidt angår begrebet »administrative myndigheder« i artiklens *stk. 2* antages dette at være offentlige myndigheder i traditionel forvaltningsretlig forstand, men forudsættes dog også at gælde f.eks. Folketingets Ombudsmand.

Kontakt mellem en person fra et nationalt mindretal og en offentlig myndighed i traditionel forvaltningsretlig forstand kan enten finde sted i forbindelse med, at den offentlige myndighed skal træffe en afgørelse eller i forbindelse med myndighedens udøvelse af faktisk forvaltningsmyndighed.

Der findes ikke i dansk ret særlige regler om offentlige forvaltningsmyndigheders vejledningspligt over for nationale mindretal. Derimod findes der regler om offentlige myndigheders vejledningspligt på et fremmedsprog over for udlændinge. Det følger af den almindelige vejledningspligt efter forvaltningslovens § 7, *stk. 1*, at de danske forvaltningsmyndigheder i almindelighed må sikre sig, at de er i stand til at forstå og blive forstået af udlændinge, der retter henvendelse til myndighederne om sager, der skal tages under behandling af myndighederne og om fornødent stille tolk til rådighed, når den, der retter henvendelse til myndighederne, ikke behersker det danske sprog tilstrækkeligt godt.

Art. 11 omhandler i *stk. 1* retten til at bruge vedkommendes efternavn og fornavne på mindretalssproget og i *stk. 2* retten til at fremvise skilte og lignende af privat karakter på dette sprog. Efter *stk. 3* forpligter deltagerstaterne sig til under visse betingelser også at gengive stednavne, gadenavne m.v. beregnet for offentligheden på mindretalssproget.

Med hensyn til retten til at bruge sit slægtsnavn og fornavne på mindretalssproget bemærkes, at de danske myndigheder i alle relationer anerkender det tyske mindretals tyskslydende navne. Bogstaver som f.eks. ü og ö anerkendes således også.

Vedrørende retten til at fremvise skilte og lignende af privat karakter på mindretalssproget bemærkes, at der i den danske færdsels-, vej- og miljølovgivning er regler, der indeholder en række restriktioner med hensyn til borgernes muligheder for at opsætte skilte, og en række krav til disses udseende, størrelse, indhold m.v. Sådanne restriktioner vil også gælde for

skiltning på et mindretalssprog, og det forudsættes derfor, at bestemmelsen fortolkes således, at skiltning på mindretalssproget alene kan ske i samme omfang som landets øvrige borgere.

Med hensyn til den i *stk. 3* indeholdte bestemmelse bemærkes, at skønnet med hensyn til, om der er et tilstrækkeligt behov for den omhandlede skiltning på mindretalssproget, tilkommer den pågældende vejbestyrelse. Det antages i denne forbindelse, at der ikke vil være noget behov for en sådan skiltning i Danmark. En dobbeltsproget skiltning vil i øvrigt medføre problemer vedrørende skiltens overskuelighed og læsbarhed, hvilket vil have en negativ indvirkning på trafikikkerheden.

Formålet med *art. 12* er at søge at fremme kendskabet både til nationale mindretals og flertalsbefolkningens kultur, historie, sprog og religion, jf. også *art. 6*. Dette skal bl.a. ske ved at der gives passende muligheder for læreruddannelse og adgang til lærebøger, og ved at kontakter mellem studenter og lærere fra forskellige samfund lettes. Endelig fremhæves forpligtelsen til at fremme lige muligheder for adgangen til uddannelse.

I bestemmelserne om statens uddannelsesstøtte er der fastsat særlige vilkår for det tyske mindretal i Danmark. Efter Styrelsens nærmere bestemmelse kan der således gives uddannelsesstøtte til uddannelser i Tyskland, jf. bekendtgørelse nr. 671 af 7. august 1995, § 50. I praksis gives der støtte til uddannelser til børnehavepædagog, lærer (herunder gymnasielærer), præst og bibliotekar.

I art. 13 fastslås, at personer, der tilhører nationale mindretal, har ret til at oprette og drive deres egne private undervisnings- og uddannelsesinstitutioner. Dette skal dog ske inden for de rammer, der er fastlagt i det almindelige uddannelsessystem, herunder især med hensyn til tvungen skolegang. Samtidig fastslås det, at den omhandlede ret ikke medfører nogen økonomiske forpligtelser for deltagerstaterne, men udelukker dog heller ikke muligheden for sådanne bidrag.

I henhold til lovebekendtgørelse nr. 524 af 22. juni 1995 om friskoler og private grundskoler (friskoleloven) er der generelt meget fri adgang til at oprette skoler som selvejende institutioner med statstilskud. Der findes i dag 15 tyske skoler i Danmark, som får statstilskud efter denne lov. Efter lovens § 19 er det en betingelse for at få statstilskud, at skoler, der oprettes efter friskoleloven, skal have 28 elever på 1.-7. klassetrin – i det første og andet skoleår dog kun 12 og 20 elever. Undervisningsministeren kan dog fravige elevtalskravene i særlige tilfælde. Bestemmelsen er anvendt til at give de tyske mindretalsskoler i Dan-